

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/177/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3708203277
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3708203277.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľky X. Q., štátnej občianky Slovenskej republiky, bytom Y. I., S. XXX, zastúpenej JUDr. Jozefom Kadurom, advokátom so sídlom v Žiline, ul. Republiky 16 proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu škody, na odvolania navrhovateľky a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 22. októbra 2012, č. k. 18C/130/2008-270, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** okresnému súdu na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 22. októbra 2012, č. k. 18C/130/2008-270, bolo rozhodnuté tak, že:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 5.291,91 Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti sa návrh zamietá.

O náhrade trov konania sa rozhodne samostatným uznesením.

V odôvodnení uvedeného rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľka sa podaným návrhom domáhala proti odporcovi náhrady škody vo výške 5.767.965,- Sk po prepočítaní v súlade s § 2 ods. 3 veta druhá zákona o zavedení meny euro v Slovenskej republike 2,66 Eur 191.460,- Eur. V návrhu uviedla, že hoci v konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov uzavrela na pojednávaní Okresného súdu Považská bystrica dňa 02.05.1995 zmier s bývalým manželom A. Q., ktorý bol schválený uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 02.05.1995 č.k. 5C/671/94-232, písomné vyhotovenie zmiaru bolo chybné a odlišné od jeho podoby, ako bolo vyhlásené na pojednávaní, pričom ho súd neopravil. v roku 1998 vydal opravné uznesenie, ale toto bolo opäť chybné. V nasledujúcich rozhodnutiach súdy odmietli opraviť chybné uznesenie s poukazom na prekážku litispendencie, rep. res iudicatae. Až po 11 rokoch Najvyšší súd SR vydal rozhodnutie, ktorým potvrdil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 14.11.2005 č.k. 5Co/319/05-238, ktorý opravil výrok uznesenia Okresného súdu Považská Bystrica z 02.05.1995 č.k. 5C 671/94-232 v časti týkajúcej sa nehnuteľností, tak, že uviedol aj parcely č. XXXX, XXXX, XXXX, k.ú. S., ako výlučné vlastníctvo navrhovateľky. Súd 11 rokov nevykonal jednoduchý úkon - opravu chýb v písaní a iných zrejmych nesprávností, na ktorý bol povinný aj bez návrhu, pričom bol na túto skutočnosť upozornený nielen navrhovateľkou ale aj inými súdmi. Okresný súd Považská Bystrica tým, že neuviedol v písomnom vyhotovení uznesenia o schválení zmiaru všetky parcely tak, ako boli vyhlásené, znemožnil navrhovateľke ich predaj, najmä rodinného domu a následne aj vyplatiť bývalého manžela, keď v písomnom vyhotovení rozhodnutia nebola uvedená parcela č. XXXX, na ktorej je postavený rodinný dom. Fakt, že navrhovateľka nedisponovala žiadnymi inými finančnými prostriedkami a rákala s výťažkom z nehnuteľností, ktoré jej pripadli v súdom schválenom zmiari, ktoré chcela predať, aby vyplatila podiel bývalému manželovi, mal za následok, že sa začali proti nej viesť tri exekučné konania. Navrhovateľka uhradila sumu 1.922.655,- Sk na základe exekúcií zo svojho dôchodku a s pomocou svojich detí. Konanie resp. nekonanie Okresného súdu Považská Bystrica považuje za nesprávny úradný postup v zmysle §

9 zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým jej bola spôsobená škoda a to priama škoda vo výške 1.922.655,- Sk ako reálne zaplatené plnenie na základe súdnych a exekučných konaní. Uviedla, že sa ocitla na hranici "možnosti existencie života", keďže po zrážkach jej ostal dôchodok vo výške 2.600,- Sk, preto požaduje náhradu nemajetkovej ujmy vo výške dvojnásobku priamej škody.

Odporca žiadal návrh ako nedôvodný zamietnuť. Skutočnosti, ktoré namieta navrhovateľka, nespadajú pod právny režim zákona č. 514/2003 Z.z. V prípade posudzovania predmetnej veci podľa zákona č. 58/1969 Zb. tento zákon prietahy nechápal ako nesprávny úradný postup, ani neriešil otázku nemajetkovej ujmy. V uvedenom prípade nejde o škodu, ktorá by bola spôsobená namietaným postupom Okresného súdu Považská Bystrica, resp. ktorá by bola v príčinnej súvislosti s postupom súdu. Vyplýva to z rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 18.03.2003, č.k. 16C/81/01-69, ktorým súd uložil navrhovateľke zaplatiť A. Q. úroky z omeškania 17,6% zo sumy 648.982,- Sk od 11.10.1997 do zaplataenia pričom v odôvodnení uviedol, že na právnom posúdení veci nič nemení skutočnosť, že pri písomnom vyhotovení zmiernu došlo k chybám v písaní, ktoré bolo možno napraviť postupom podľa § 164 O.s.p. uvedené chyby nemôžu mať za následok zbavenia sa zodpovednosti navrhovateľky zaplatiť A. Q. sumu 648.985,- Sk, na ktorú sa zaviazal pri schválení zmiernu. Poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.02.2004, sp. zn. 6Co/470/03, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu Žilina, č.k. 16C/81/01-69, pričom uviedol, že žiadnym z uznesení Okresného súdu Považská Bystrica, ktorými sa navrhovateľka domáhala opravy výrokovvej časti alebo doplnenia výrokovvej časti, sa oprava netýkala sumy 648.985,- Sk, ktorú sa zaviazala zaplatiť A. Q. do 30 dní od právoplatnosti uznesenia teda do 12.06.1995. Z toho vyplýva, že zrejme chyby v písaní sa nijako netýkali tej časti uznesenia, v ktorej sa navrhovateľka zaviazala zaplatiť A. Q. vyrovnávací podiel do 30 dní od právoplatnosti predmetného uznesenia. Poukazoval tiež na to, že navrhovateľka nevyňaložila náležitú starostlivosť a neupozornila súdy na chybu v písomnom vyhotovení uznesenia, ale naďalej viedla zbytočné súdne spory.

Okresný súd v odôvodnení rozsudku ďalej podrobne uviedol rozsah a obsah vykonaných dôkazov, na ktorú časť odôvodnenia týmto odvolací súd poukazuje.

Okresný súd poukázal na znenie ustanovenia § 27 ods. 1, 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 01.07.2004 Nakoľko škoda tvoriaca predmet sporu mala byť navrhovateľke spôsobená jednak nesprávnym písomným vyhotovením uznesenia zo dňa 02.05.1995, ktorým bol schválený súdny zmiern a jednak nekonaním príslušného súdu pokiaľ ide o opravu tohto písomného vyhotovenia, pričom nápravu zjednal až Krajský súd v Trenčíne dňa 14.11.2005, okresný súd vec právne posúdil do obdobia účinnosti zákona č. 514/2003 Z.z. t.j. do 01.07.2004 podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, účinného od 01.07.1969 do 30.06.2004 a za obdobie po 30.06.2004 do 14.11.2005 podľa zákona č. 514/2003 Z.z. .

Okresný súd ďalej poukázal na znenie § 1 ods. 1 veta prvá, § 18 ods.1, 2 a § 26 Zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, § 9 ods. 1, 2 a § 17 ods. 1,2,3 zákona č. 514/2003 Z.z. a na to, že otázku, či došlo k nesprávnemu úradnému postupu, je potrebné vždy posúdiť podľa okolností konkrétneho prípadu. Všeobecne možno povedať, že nesprávnym úradným postupom je porušenie poriadku postupu predpísaného právnymi normami. Podmienkou zodpovednosti štátu je vznik škody nesprávnym úradným postupom. Táto škoda je spravidla majetkovou ujmov, t.j. zmenšením majetku poškodeného. V každom prípade však musí byť daná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním t.j. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Pri zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom musí ísť o porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to pri takých úkonoch, ktoré sú realizované v rámci rozhodovacej činnosti, avšak sa bezprostredne neodrazia v obsahu vydaného rozhodnutia. O zodpovednosti za takto vzniknutú škodu môže ísť iba za splnenia predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, t.j. majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá je v príčinnej súvislosti s uvedeným postupom. Zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je formou zodpovednosti štátu za činnosť tých, ktorí plnia úlohy štátnych orgánov uvedené v § 1 ods.1. Na vznik zodpovednosti za škodu podľa citovaného predpisu treba existenciu týchto predpokladov:

- a/ nesprávny úradný postup
- b/ škoda
- c/ príčinná súvislosť medzi a) a b)

Pri splnení predpokladov vzniká zodpovednosť za spôsobenú škodu. Ide o osobitne upravenú občianskoprávnú zodpovednosť, na ktorú sa iba podporne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 20 zákona č. 58/1969 Zb, § 25 zákona č. 214/2003 Z.z.). Táto zodpovednosť má povahu sprísnenej objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť (tzv. absolútna objektívna zodpovednosť). Osobitný zákon č. 58/1969 Zb. neobsahoval vysvetlenie pojmu nesprávny úradný postup a toto ponechával právnej teórii a praxi. Zákon č. 514/2003 Z.z. obsahuje len demonštratívny výpočet možných prípadov nesprávneho úradného postupu medzi nimi aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon.

Podľa názoru okresného súdu dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno v tomto spore zaťažuje navrhovateľku. Ona je povinná preukázať všetky základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Skonštatoval, že navrhovateľke sa podarilo preukázať existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp.zn. 5 C/671/94. Už zo samotného právneho označenia skutočnosti, ktorá je navrhovateľkou označovaná ako nesprávny úradný postup (chyba v písomnom vyhotovení rozhodnutia), v § 164 O.s.p. ako "zrejma nesprávnosť", vyplýva, že došlo k nesprávosti v postupe súdu a k porušeniu ustanovenia § 157 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. a §170 ods. 1 O.s.p., ktoré ukladá súdu uviesť v písomnom vyhotovení rozhodnutia znenie výroku, ako bolo vyhlásené, keďže je súd ním viazaný, len čo ho vyhlásil. V danej veci je zrejmé, že toto procesné pravidlo bolo porušené, nakoľko v písomnom vyhotovení uznesenia nebolo uvedené také znenie výroku ako bolo vyhlásené. Neboli v ňom uvedené parcely č. XXXX,XXXX,XXXX k.ú. S., ktoré podľa zmluvy a následného rozhodnutia pripadli do výlučného vlastníctva navrhovateľky. Následne došlo k porušeniu § 6 O.s.p., podľa ktorého v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná, v spojení s 164 O.s.p., podľa ktorého znenia v rozhodnom období súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejmé nesprávosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Súd nevykonal opravu písomného vyhotovenia rozhodnutia rýchlo, hoci bol na túto skutočnosť upozorňovaný zo strany súdov konajúcich v iných veciach (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 29.11.1996 č.k. 15Co 4509/96-6, Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 31.10.1997 č.k. 4 Co/387/97-22, Krajský súd v Žiline uznesením sp.zn. zo dňa 30.06.2000 23Co/1515/00) ako aj zo strany navrhovateľky, avšak až žiadosťou zo dňa 12.09.2000, t.j. po piatich rokoch od skončenia sporu. Okresný súd teda mal za preukázaný nesprávny úradný postup štátneho orgánu.

Okresný súd ďalej uviedol, že povinnosťou navrhovateľky bolo preukázať aj splnenie ďalších predpokladov a to vznik škody, v danom prípade do úvahy prichádzajúcej skutočnej škody. Skutočná škoda je definovaná právnou teóriou i praxou ako majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku (úbytku, prípadne strate, zničení) poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré bolo treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné (porov. R 27/1977, R 5/1978). Vznik škody musí byť v príčinnej súvislosti so zisteným nesprávnym úradným postupom súdu.

Podľa zistení okresného súdu navrhovateľka za takúto škodu označila sumu 639.400,- Sk, ktorú sumu zaplatila súdnemu exekútorovi poverenému vykonaním exekúcie na základe chybného uznesenia pre vymoženie vyrovnávacieho podielu. Podľa názoru okresného súdu navrhovateľke zaplatením uvedenej sumy nevznikla škoda v súvislosti s namietaným postupom okresného súdu. Túto sumu, ako náhradu za vyrovnávací podiel, musela navrhovateľka zaplatiť tak, či tak, a to na základe zmluvy, schváleného vo forme uznesenia, v ktorom sa na splnenie tejto povinnosti dobrovoľne zaviazala, čo potvrdila podpisom v zápisnici o pojednávaní. Túto sumu by musela bývalému manželovi A. Q. zaplatiť, aj keby nedošlo k chybe v písomnom vyhotovení rozhodnutia. Okresný súd v tejto súvislosti poukázal a odkázal na rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 18.03.2003, č.k. 16C/81/01-69, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.02.2004 sp.zn. 6Co/470/03. Súdny v odôvodneniach týchto rozsudkov uviedli, že „na právnom posúdení veci nič nemení skutočnosť, že pri písomnom vyhotovení zmluvy došlo k chybám v písaní, ktoré bolo možno napraviť postupom podľa § 164 O.s.p., uvedené chyby nemôžu mať za následok zbavenia sa zodpovednosti navrhovateľky zaplatiť A. Q. sumu 648.985,- Sk, na ktorú sa zaviazala pri schválení zmluvy" a „žiadnym z uznesení Okresného súdu Považská Bystrica, ktorými sa navrhovateľka domáhala opravy výrokovej časti alebo doplnenia výrokovej časti, sa oprava netýkala sumy 648.985,- Sk, ktorú sa zaviazala zaplatiť A. Q. do 30 dní od právoplatnosti uznesenia teda do 12.06.1995". Podľa názoru okresného súdu navrhovateľke ani nevznikla škoda, vyššie definovaná ako

zmenšenie majetku (úbytok, prípadne strata, zničenie) existujúceho majetku poškodeného, pretože u navrhovateľky takáto skutočnosť nenastala. Navrhovateľka neprišla o majetok nadobudnutý v BSM, je vlastníčkou predmetných nehnuteľností, resp. tieto dobrovoľne previedla na svoje deti, ktoré jej pomohli s vyplatením exekúcie.

Okresný súd nepovažoval za škodu, ktorá vznikla navrhovateľke v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, ani uplatňované trovy exekúcie resp. trovy právneho zastúpenia exekúcie, vedenej pre vymoženie vyrovnacieho podielu na podklade chybného uznesenia. Zo zápisnice o pojednávaní vo veci vyporiadania BSM vyplynulo, že navrhovateľka zmier uzatvárala úmyselne s krátkou lehotou plnenia, čo vyplýva zo skutočnosti, že bola súdom vopred ešte pred uzavretím zmiernu upozornená na následky, teda že v prípade nesplnenia dlhu môže nastúpiť exekúcia. Navrhovateľka počítala a vyslovene súhlasila nielen s dobrovoľným predajom nehnuteľností za účelom získania finančných prostriedkov na výplatu bývalého manžela, ale aj s možnosťou núteného výkonu rozhodnutia predajom nehnuteľností pre vymoženie pohľadávky. Preto nemožno trovy exekúcie a právneho zastúpenia exekúcie považovať za škodu v príčinnej súvislosti s chybným vyhotovením uznesenia. Za škodu nemožno považovať za škodu ani sumy exekučne zrazené z dôchodku navrhovateľky pre vymoženie dôvodnej a súdom priznanej pohľadávky A. Q. na vyrovnanie podielu a taktiež sumy súdneho poplatku za námietky proti tejto exekúcii (povinnosť na jej zaplatenie bola uložená iným súdnym rozhodnutím v priamej príčinnej súvislosti s úkonom navrhovateľky, a to vznesenou nedôvodnou námietkou).

Okresný súd ďalej poukázal na to, že navrhovateľka si uplatňovala škodu vo výške 1.176.085,- Sk, ktorú sumu zaplatila súdnemu exekútorovi poverenému vykonaním exekúcie na základe rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 18.03.2003 č.k. 16C/81/01-69 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 04.02.2004 sp.zn. 6Co/470/03, ktorým bola navrhovateľke uložená povinnosť zaplatiť A. Q. úroky z omeškania 17,6% zo sumy vyrovnacieho podielu 648.982,- Sk od 11.10.1997 do zaplatenia. Zaplatený úrok z omeškania možno považovať za škodu, pretože šlo o majetok, o ktorý sa zmenšil existujúci majetok navrhovateľky. Povinnosť zaplatiť úrok z omeškania jej vznikla v dôsledku nevyplatenia odporcu včas t.j. do 11.06.1995. Rozsudkom jej však bola uložená a na jeho základe vymáhaná len suma za obdobie od 11.10.1997. Navrhovateľka tvrdila, že príčinou omeškania bolo neprávne písomne vyhotovené uznesenie o schválení zmiernu, v dôsledku ktorej skutočnosti sa nestala včas zapísanou vlastníčkou nehnuteľností a tak nemohla speňažiť majetok. V tomto type konania však bolo povinnosťou navrhovateľky preukázať, že toto bola skutočná príčina, že sa dostala do omeškania. Navrhovateľka však nepredložila ani neoznačila žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynula táto skutočnosť za obdobie, dokedy sa nezačal o pozemky zaujímať klient svedka JUDr. P. Divka. Nepredložila žiaden dôkaz o tom, že sama aktívne vyhľadávala záujemcu o kúpu nehnuteľností, aby tak získala finančné prostriedky, okrem výpovede svedkyne jej dcéry Ing. A. Q., ktorú však súd vyhodnocuje vzhľadom na pomer k navrhovateľke ako nedôveryhodnú. Naopak z dôkazov, najmä z písomných podaní zomr. A. Q. a jeho listov, ktoré predložil v spise vo veci vyporiadania BSM, ako aj v iných spisoch (spis Okresného súdu Považská Bystrica sp.zn. E23070/96) a z výsluchu svedkyne Q.. Q. I. vyplýva, že navrhovateľka nemala záujem na predaji nehnuteľností po dohode s A. Q., ktorý sám dohody inicioval v dobe pred začatím exekučných konaní. V tomto období totiž boli podľa identifikácie parciel obaja zapísaní ako vlastníci predmetných pozemkov (k zapísaniu výlučného vlastníctva pre odporcu došlo až v roku 2003 teda v čase, keď sa už viedla exekúcia). Takýmto správaním navrhovateľka sama svojím zavinením kládla prekážky včasnemu vyplateniu pohľadávky. Navrhovateľke sa podarilo preukázať záujem o predaj nehnuteľností až v neskoršom období, a to výsluchom svedka JUDr. Dušana Divka, ktorý potvrdil, že navrhovateľka mala záujem predáť pozemky jeho klientovi, ktorý ponúkal veľmi výhodnú cenu. Len pre nesúhlas A. Q., zapísaného ako vlastníka pozemku, na ktorom dom stál, nedošlo k realizácii ponúkanej kúpy pozemkov a rodinného domu. Svedok uviedol, že sa tak stalo pred 8 - 10 rokmi. Z výpovede svedka vyplynulo, že sa tak malo stať, keď už bol A. Q. zapísaný ako výlučný vlastník pozemkov, t.j. zhruba pred 8 rokmi. Okresný súd preto dospel k záveru, že v tomto období nebyť nesprávne vyhotoveného uznesenia mohla navrhovateľka speňažiť rodinný dom aj pozemky a tak vyplatiť A. Q.. Preto okresný súd považoval za dôvodný nárok na náhradu škody za zaplatený úrok z omeškania od 01.01.2004 do dňa vydania uznesenia, ktorým došlo k oprave na základe uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 5Co/319/05-238 t.j. do 14.11.2005.

Okresný súd však odpočítal zo sumy dlhu - vyrovnacieho podielu vo výške 648.982,- Sk, s ktorým bola navrhovateľka v omeškani, hodnoty, ktorými navrhovateľka v dobe pred exekúciou disponovala a nepreukázala, že by tieto nemohla v dôsledku chybného uznesenia speňažiť. Na základe uvedeného

odpočítal hodnotu parcely č. XXXX, ocenenú v znaleckom posudku, vypracovanom v konaní vo veci vyporiadania BSM, sumou 6.670,- Sk, nakoľko táto bola navrhovateľke riadne pridelená aj v písomnom vyhotovení rozhodnutia a najmä z dôvodu, že túto navrhovateľka podľa výpovede svedkyne H.. A. Q. sa ani nesnažila, ani nemala záujem predať, pretože z nej zberala úrodu, čo potvrdil aj svedok X. Q.. Ďalej okresný súd odpočítal hodnotu hnutel'ného zariadenia oceneného v znaleckom posudku sumou 32.730,- Sk, ktorá suma bola zohľadnená vo vyrovnávacom podiele, pričom tento majetok bol správne uvedený aj v písomnom vyhotovení rozhodnutia ako výlučné vlastníctvo navrhovateľky. Odpočítal exekučné zrážky z dôchodku navrhovateľky za obdobie do roku 2004 ako vyplynuli z prehľadu obsiahnutého v spise JUDr. S. vo výške 30.013,- Sk a hodnotu spoluvlastníckeho podielu navrhovateľky na pozemkoch parc. č. XX a XX a domu súpisného čísla XXX na parcele č. XX vrátane dielne, maštale a stodoly na parc. č. XX, ktorý navrhovateľka v tomto období vlastnila a mohla speňažiť za účelom aspoň čiastočného vyrovnania pohľadávky a tak zabrániť navýšeniu úrokov z omeškania. Navrhovateľka nepreukázala, že by sa o to snažila. Vyššie uvedené spoluvlastnícke podiely k nehnuteľnostiam boli ocenené v exekučnom konaní pod sp.zn. Ex 24/02 znaleckým posudkom H.. X. W. zo dňa 16.02.2005 v spojení s dodatkom č. 1 vo výške spolu 279.000,- Sk, z toho spoluvlastnícky podiel 1/2 predstavuje 139.500,- Sk. Po odpočítaní uvedených súm predstavuje suma dlhu 440.069,- Sk, ktorý mala navrhovateľka ešte zaplatiť a mohla ho zaplatiť z peňazí získaných predajom klientovi svedka JUDr. Dušana Divka. Úrok z omeškania vo výške 17,6% zo sumy 440.069,- Sk za obdobie od 01.01.2004 do 14.11.2005 potom predstavuje 144.931,- Sk, zároveň súd uznal za dôvodné trovy exekúcie vo výške 10% z uvedenej sumy t.j. 14.493,- Sk, ako si súdny exekútor uplatňoval t.j. spolu náhradu škody vo výške 159.424,- Sk po prepočítaní po prepočítaní v súlade s § 2 ods. 3 veta druhá zákona o zavedení meny euro v Slovenskej republike 5.291.91 Eur. V tejto sume nárok navrhovateľke priznal. V prevyšujúcej časti návrh na náhradu škody zamietol.

Náhradu nemajetkovej ujmy okresný súd navrhovateľke nepriznal. Aj v tomto smere bolo dôkazné bremeno na strane navrhovateľky, ktorá však súdu nepreukázala, že by v príčinnej súvislosti s úradným postupom utrpela nemajetkovú ujmu. Okrem dcéry A. Q. žiaden zo svedkov nevypovedal o tom, že by navrhovateľka trpela výraznou ujmu práve v súvislosti s týmto konaním. Naopak sama navrhovateľka uviedla, že jej vzťahy s príbuznými, s priateľmi, susedmi alebo s okolím sa v súvislosti s postupom okresného súdu nezmenili, nikto o tomto jej probléme doposiaľ nevie. Vie o tom len ona. Predmetný úradný postup teda nemal žiaden následok pre okolité prostredie, v ktorom navrhovateľka žije a pracuje ani v spoločenskom uplatnení navrhovateľky. To potvrdila aj výpoveď väčšiny jej detí, ktoré uviedli, že o predmetnom konaní nemali vedomosť, že sa o tom dozvedeli až v súvislosti s dedičským konaním po zomrelom otcovi, v čase keď hrozila dražba nehnuteľností. Okresný súd pritom prihliadol aj na okolnosti, za ktorých došlo k nesprávnemu postupu. Podľa názoru okresného súdu navrhovateľka mala svoj podiel viny na vzniku omeškania, keď sa sama zaviazala na úhradu neprímeraného záväzku, ktorý zrejme nemohla v dohodnutej lehote splniť vzhľadom na nedostatočný majetok, ako aj na skutočnosť, že predmetné neprávne uznesenie malo vo svojom dôsledku pre navrhovateľku aj výhodu, pretože práve v dôsledku chyby v uznesení došlo k zastaveniu prvého konania o výkon rozhodnutia vedeného Okresným súdom Považská Bystrica pod sp.zn. E 2070/69 na návrh A. Q.. Následne neboli úspešné opakované dražby nehnuteľnosti v exekučnom konaní pod sp.zn. Ex 24/02, teda navrhovateľka mohla nepretržite užívať rodinný dom a zabezpečovať bývanie pre seba aj pre dcéru, svedkyňu Ing. A. Q.. Jej tvrdenie o tom, že mala zabezpečené náhradné bývanie v drevenom domčeku, okresný súd považoval za zrejme nepravdivé, keďže druhou spoluvlastníčkou bola dcéra Mgr. Q. I., ktorá by jej zrejme neumožnila v domčeku bývať pre ich vzájomné vzťahy, ako aj z dôvodu, že tento domček bol podľa vyjadrenia Q. I. neschopný obývania bez rekonštrukcie. Aj keď navrhovateľka vypovedala o svojej biede, napokon si zabezpečila okolo 2.000 000,- Sk od svojich detí a tak zostala vlastníčkou nehnuteľného majetku, ktorý doposiaľ užíva, pričom deti od nej nevyžadujú vrátenie predmetných súm. Okresný súd poukázal na skutočnosť, že tak urobila až po odstránení protiprávneho stavu a po vydaní opravného uznesenia. Rovnako svedkovia - deti potvrdili, že navrhovateľku finančne podporovali v tomto období. Napokon o neexistencii tvrdenej ujmy svedčí aj skutočnosť, že si navrhovateľka bola v tomto období schopná zakúpiť podiel na nehnuteľnostiach od svojej sestry A. D. v s celkovými nákladmi vo výške 30.000,- Sk. Navrhovateľke bola odpustená aj povinnosť na náhradu trov konania v základnom konaní, v ktorom došlo k uloženiu povinnosti na zaplatenie úrokov z meškania. Okresný súd preto dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva je dostatočným zadosťučinením a že navrhovateľka nepreukázala vznik nemajetkovej ujmy. Preto jej nepriznal náhradu nemajetkovej ujmy a návrh aj v tejto časti zamietol.

Okresný súd ohľadne uplatneného nároku na náhradu trov konania si vyhradil podľa § 151 ods. 3 O.s.p. rozhodnutie po právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie obaja účastníci konania.

Navrhovateľka v odvolaní podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že odvolanie podáva proti výroku rozsudku o čiastočnom zamietnutí návrhu z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu, nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočnosti a nezrozumiteľnosti zdôvodnenia rozhodnutia. Navrhovateľka sa stotožnila s postupom okresného súdu, pokiaľ jej nepriznal škodu vo výške 639.400 eur, ktorá suma tvorila vyrovnávací podiel, ktorý musela zaplatiť bývalému manželovi. Za nesprávny považovala navrhovateľka postup okresného súdu, ktorý z uplatnenej sumy 1.176.085 predstavujúcej 17,6%-ný ročný úrok zo sumy 648.982,- Sk za obdobie od 11.10.1997 do zaplataenia dňa 20.09.2006, priznal navrhovateľke len sumu 5.291,91 eur (159.424,- Sk). Navrhovateľka pritom tvrdila, že príčinou jej omeškania bola jedine tá skutočnosť, že nemohla predať nehnuteľnosti, ktoré jej pripadli v rámci vyporiadania BSM. Okresný súd uvedený argument neuznal z dôvodu, že navrhovateľka aktívne nevyhľadala záujemcov o kúpu až do obdobia roku 2004. Podľa jej názoru z vykonaného dokazovania vyplynulo, že okrem majetku, ktorý jej pripadol v rámci vyporiadania BSM nemala iný majetok, z ktorého by vyplatila bývalého manžela. V období od 11.10.1997 do dňa 14.02.2006, keď nadobudlo právoplatnosť opravné uznesenie, nebolo možné predmetné nehnuteľnosti predať a z výťažku vyplatiť vyrovnávací podiel. Navrhovateľka v tejto súvislosti poukázala na to, že bývalý manžel podal dňa 10.07.1995 návrh na osvedčenie vydržania pozemkov a na základe výzvy notárky bola nútená podať návrh na súd. Dňa 19.07.1996 podal bývalý manžel návrh na výkon rozhodnutia, vedený na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. E/2070/1996, ktoré konanie bolo zastavené dňa 19.04.1999. Z odôvodnení rozhodnutí súdov v uvedenom konaní sa uvádza, že výkon rozhodnutia nebol nariadený preto, že nebolo preukázané vlastníctvo rodinného domu navrhovateľky, pretože prebieha spor o BSM a došlo k zablokovaniu príslušného listu vlastníctva katastrálnym úradom pre prebiehajúci spor k pozemkom. Z uvedeného podľa názoru navrhovateľky vyplýva, že navrhovateľka žiadnym spôsobom nemohla disponovať s uvedeným majetkom. Dňa 31.01.2002 začalo exekučné konanie u JUDr. S., v rámci ktorého došlo aj k exekúcii predajom predmetného domu, pričom exekúcia týmto spôsobom bola napriek opakovaným dražbám neúspešná pre nezáujem potenciálnych záujemcov z dôvodu nevyporiadania vlastníctva pozemkov pod domom. Z uvedených dôvodov považuje navrhovateľka uplatnenú sumu zaplatených úrokov z omeškania vo výške 1.176.085,- Sk za dôvodnú na základe preukázanej príčinnej súvislosti, keďže navrhovateľka v dôsledku nekonania odporcu nemohla uspokojiť nárok bývalého manžela. Rodinný dom z uvedených dôvodov nebolo po uvedení dobu možné speňažiť priamym predajom a ani výkonom rozhodnutia alebo dražbou v exekúcii, k čomu by nedošlo nebyť nesprávneho postupu Okresného súdu Považská Bystrica. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, podľa názoru navrhovateľky bola preukázaná príčinná súvislosť jej vzniku v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Po celú dobu navrhovateľka žila v neistote, psychicky a materiálne strádala, nemala istotu zabezpečenia riadneho bývania a trpela pocitom viny voči svojim deťom, pretože bola nútená požiadať ich o pomoc. Na základe uvedeného navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Odporca podal odvolanie z dôvodov, že okresný na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p., že vec nesprávne právne posúdil podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. a že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. V úvode odôvodnenia odvolania poukázal na podstatný obsah napadnutého rozsudku. Podľa názoru odporcu okresný súd priznal navrhovateľke náhradu škody 5.291,91 eur, ku ktorej dospel pre odporcu nezrozumiteľným a nelogickým výpočtom, keď od sumy 648.982,- Sk odpočítal hodnoty, ktorými navrhovateľka disponovala v rozhodnom čase a nepreukázala, že ich nemohla speňažiť. Rovnako nezrozumiteľné sa odporcovi javí datovanie priznanej náhrady za zaplatený úrok z omeškania od 01.01.2004, nakoľko okresný súd nevysvetlil, prečo práve od tohto dátumu považuje za preukázaný vznik škody a príčinnú súvislosť. Podľa názoru odporcu sa okresný súd nedostatočne vyporiadal aj s otázkou vzniku skutočnej škody, ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že väčšiu časť sumy (približne 2.000 000,- Sk), uhradenej v exekučných konaniach, nevyňala navrhovateľka zo svojho majetku, ale sa na ňu poskladali jej deti. Ak by aj súd pripustil, že uvedená suma bola navrhovateľke poskytnutá na základe ústnej pôžičky so záväzkom vrátiť požičané peniaze, navrhovateľka požičané peniaze nevrátila a preto v jej majetkovej sfére ku dňu rozhodnutia okresného súdu nevznikla škoda. Odporca v súvislosti s jeho

názorom o nepreskúmateľnosti rozsudku okresného súdu poukázal na znenie § 157 ods. 2 O.s.p. a na ustálenú súdnu prax ohľadne náležitostí odôvodnenia rozsudku súdu. Odporca ďalej namietal, že okresný súd založil svoje rozhodnutie na výpovedi JUDr. Divka, ktorú považuje za nejednoznačnú a nepreukázateľnú aj z toho dôvodu, že záujem pána I. Q. o kúpu nehnuteľností reprodukoval len sprostredkovane. Avšak aj za situácie, že by navrhovateľka preukázala možnosť speňažiť nehnuteľnosti, nevznikol by jej nárok na náhradu škody. Z predbežných rokovaní o možnosti uzavrieť kúpnu zmluvu nevznikajú zmluvným stranám žiadne práva a povinnosti podľa hmotného práva, ale tieto vznikajú až uzatvorením príslušnej zmluvy. Do tej chvíle nie je za žiadnych okolností dané, že k prevodu nehnuteľností skutočne dôjde, ak áno, kedy a za akých cenových podmienok. Preto nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu pri písomnom vyhotovení uznesenia o schválení zmluvy a vznikom škody na majetku navrhovateľky. Keďže navrhovateľka nemala uzatvorenú reálnu zmluvu o prevode nehnuteľností, nie je možné prijať záver o vzniku škody. Podľa názoru odporcu je potrebné zobrať do úvahy, že vzniknutá situácia bola sčasti zapríčinená zavinením navrhovateľky. Navrhovateľka nedisponovala žiadnymi finančnými prostriedkami a napriek tomu prijala na seba záväzok v krátkej lehote vyplatiť bývalému manželovi vyrovnávací podiel. Neprimerane sa teda spoliehala na to, že sa jej podarí speňažiť majetok v krátkej dobe. Na základe uvedeného podľa názoru odporcu okresný súd pochybil, keď mal za to, že navrhovateľka v konaní preukázala splnenie podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody. Preto navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok v časti, ktorej vyhovel návrhu tak, že aj v tejto časti návrh navrhovateľky zamietne a navrhovateľke náhradu trov konania neprizná, alebo alternatívne aby v napadnutej časti zrušil rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu odporcu sa písomne vyjadrila navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Vo vyjadrení uviedla, že sa stotožňuje so záverom okresného súdu, podľa ktorého mal preukázaný vznik škody. Priznaná suma tvorí časť uplatňovanej náhrady škody vo výške 1.176.058, ktorá bola zaplatená súdnemu exekútorovi na základe právoplatného rozsudku súdu. Navrhovateľka s poukazom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu vyjadrila nesúhlas s tvrdením odporcu, podľa ktorého jediným dôkazom v jej prospech je výpoveď JUDr. Divka, lebo zo skutkových okolností vyplýva, že reálne nemohla predať rodinný dom za účelom uhradenia svojho záväzku. Navrhovateľka uviedla, že dlh uhradila osobne z prostriedkov poskytnutých deťmi, pričom deti na seba neprevzali jej záväzok. Nebyť nesprávneho úradného postupu súdu, mala navrhovateľka na základe zmluvy vo vlastníctve majetok v hodnote 1.297.970,- Sk a predajom nehnuteľností by bez problémov uhradila svoj záväzok vo výške 648.985,- Sk. Túto povinnosť by splnila predajom predmetných nehnuteľností alebo na základe výkonu rozhodnutia, začatého 19.07.1996 na návrh bývalého manžela. Neboli by nutné ani ďalšie súdne spory a na ne nadväzujúce exekučné konania.

Odporca sa nevyjadril k odvolaniu navrhovateľky.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. zrušiť z týchto dôvodov:

Odvolatelia v odvolaní namietali nesprávne zistenie skutkového stavu veci, nesprávne právne posúdenie veci zo strany okresného súdu, ako aj nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v častiach, v ktorých bolo rozhodnuté v neprospech jednotlivých účastníkov.

Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že navrhovateľka sa svojim návrhom domáhala nahradenia majetkovej škody vo výške 1.922.655,- Sk, ktorú uhradila ako záväzok vyplatiť bývalému manželovi vyrovnávací podiel s príslušenstvom a dvojnásobku uvedenej sumy ako nemateriálnej ujmy.

Na základe preskúmania veci v rozsahu a z dôvodov odvolania (§ 212 ods. 2 O.s.p.) odvolací súd dospel k záveru, že postup okresného súdu pri ustáľovaní skutočnej škody možno považovať za v zásade správny. Okresný súd správne vyvodil, že navrhovateľke sa podarilo preukázať existenciu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Považská Bystrica v konaní, vedenom pod sp. zn. 5C/671/94. Správnosť tejto skutočnosti nenamietal ani odporca v odvolaní, keď namietal len správnosť záveru okresného súdu o vzniku škody a jej príčinnej súvislosti so zisteným predmetným nesprávnym úradným postupom súdu vo veci vedenej na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 5C/671/1994.

Za správne považuje odvolací súd aj všeobecné právne úvahy okresného súdu, týkajúce sa podmienok vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. V súvislosti s odvolacími dôvodmi odporcu odvolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s názorom odporcu, podľa ktorého navrhovateľkou zaplatené úroky z omeškania v prejednávacom prípade nemôžu byť považované za škodu, vzniknutú v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu za skutočnú škodu v príčinnej súvislosti s nesprávnym postupom štátneho orgánu je možné považovať všetky poškodeným neodvratiteľné negatívne dopady na majetkovú sféru poškodeného, vyjadriteľné v peniazoch. Pokiaľ by teda poškodenému vznikli výdavky, ktoré by inak nevznikli, ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu štátneho orgánu, je potrebné tieto výdavky považovať za skutočnú škodu, vzniknutú v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu. Preto sa odvolací súd stotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého navrhovateľkou zaplatený úrok v prejednávacom prípade môže byť považovaný za škodu za situácie, ak sa preukáže nevyhnutnosť vzniku tohto výdavku v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdu, pretože ide o majetkovú hodnotu, o ktorú sa zmenšil existujúci majetok navrhovateľky. V prejednávacom prípade nemôže byť je pritom významné, akým spôsobom sa dostali takto vynaložené prostriedky do majetkovej sféry navrhovateľky, keďže z hľadiska posudzovania vzniku škody, teda vplyvu na majetkovú sféru navrhovateľky, je podstatné zmenšenie majetku navrhovateľky v dôsledku zaplatenia uvedených úrokov oproti stavu tohto majetku bezprostredne pred ich zaplatením. V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že do pojmu „majetok“ je potrebné zahrnúť aj vzniknuté nezaplatené dlhy (viď súdnou praxou ustálený pojem „majetok“ v súvislosti s vyporiadavaním BSM, resp. určovaním majetku v súvislosti s dedením), keďže dlh je peniazmi oceneným právnym záväzkom. Preto podľa názoru odvolacieho súdu nie je v prejednávanej veci právne významný poukaz odporcu v odvolaní, podľa ktorého navrhovateľka získala prostriedky na zaplatenie úrokov od svojich detí.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd postupoval správne, ak si stanovil za úlohu posúdiť, či a v akom rozsahu navrhovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody vznikol v príčinnej súvislosti (ako nevyhnutný dôsledok) so zisteným nesprávnym úradným postupom súdu. Na základe preskúmania veci v rozsahu a z dôvodov podaných odvolaní však odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd pri riešení uvedenej úlohy nepostupoval správne.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom odporcu v odvolaní, podľa ktorého je nepreskúmateľné, z akých dôvodov okresný súd priznal nárok na náhradu zaplatených trov z omeškania práve od 01.01.2004, keď z výpovede svedka Dušana Divku skutočne nevyplýva konkrétne časové obdobie, kedy sa mal o kúpu predmetných nehnuteľností zaujímať svedkov klient. Keďže svedok vypovedal dňa 13.01.2012 a uviedol, že jeho klient sa mal zaujímať o kúpu pred 8 až 10 rokmi, aj napriek poukazu okresného súdu na zápis A. Q., ako výlučného vlastníka pozemkov od domom, je nepreskúmateľný záver okresného súdu, prečo túto udalosť ustálil práve na deň 01.01.2004. Za nesprávny je potrebné považovať aj záver okresného súdu o ohraničení doby do „vydania“ uznesenia, ktorým došlo k oprave, teda do 14.11.2005, keďže pre záväznosť uznesenia súdu, ako aj podmienky pre zápis tohto rozhodnutia do evidencie nehnuteľností, je v zmysle § 167 ods. 2 a § 159 ods. 2 O.s.p. podstatný moment právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia.

Odvolací súd považoval za dôvodné aj námietky navrhovateľky v odvolaní voči správnosti úvah okresného súdu, ktorými odôvodnil čiastočné zamietnutie jej návrhu.

Okresný súd v súvislosti úrokmi, ako vzniknutou škodou uviedol: „Zaplatený úrok z omeškania možno považovať za škodu, pretože šlo o majetok, o ktorý sa zmenšil existujúci majetok navrhovateľky. Povinnosť zaplatiť úrok z omeškania jej vznikla v dôsledku nevyplatenia odporcu včas t.j. do 11.06.1995. Rozsudkom jej však bola uložená a na jeho základe vymáhaná len suma za obdobie od 11.10.1997. Navrhovateľka tvrdila, že príčinou omeškania bolo neprávne písomne vyhotovené uznesenie o schválení zmiernu, v dôsledku ktorej skutočnosti sa nestala včas zapísanou vlastníčkou nehnuteľností a tak nemohla speňažiť majetok. V tomto type konania však bolo povinnosťou navrhovateľky preukázať, že toto bola skutočná príčina, že sa dostala do omeškania. Navrhovateľka však nepredložila ani neoznačila žiaden dôkaz, z ktorého by vyplynula táto skutočnosť za obdobie, dokedy sa nezačal o pozemky zaujímať klient svedka JUDr. Dušana Divka. Nepredložila žiaden dôkaz o tom, že sama aktívne vyhľadávala záujemcu o kúpu nehnuteľností, aby tak získala finančné prostriedky, okrem výpovede svedkyne jej dcéry H.. A. Q., ktorú však súd vyhodnocuje vzhľadom na pomer k navrhovateľke ako nedôveryhodnú. Naopak z dôkazov, najmä z písomných podaní zomr. Emila Q. a jeho listov, ktoré predložil v spise vo veci vyporiadania BSM, ako aj v iných spisoch (spis Okresného súdu Považská

Bystrica sp.zn. E23070/96) a z výsluchu svedkyne Q.. Q. I. vyplýva, že navrhovateľka nemala záujem na predaji nehnuteľností po dohode s A. Q., ktorý sám dohody inicioval v dobe pred začatím exekučných konaní."

Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Na základe preskúmania veci sa odvolací súd stotožnil s názorom navrhovateľky v odvolaní, podľa ktorého sa okresný súd riadne nevyporiadal s tvrdeniami navrhovateľky a obsahom vykonaných dôkazov v súvislosti s toto otázkou.

Predovšetkým odvolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že v podľa ustálenej súdnej praxe k aplikácii ustanovenia § 132 O.s.p. nie je možné dôvodne odmietnuť pravdivosť výpovede svedka jedine na základe jeho pomeru k účastníkovi konania a tým bez ďalšej skutočnosti diskvalifikovať takýto dôkaz. Pokiaľ teda okresný súd neuveril výpovedi svedkyne H.. A. Q. s odôvodnením, že výpoveď tejto svedkyne o snahe navrhovateľky vyhľadať záujemcov o kúpu nehnuteľnosti vyhodnocuje ako nedôveryhodnú vzhľadom na jej pomer (pozitívny) k navrhovateľke, odvolací súd považuje takýto postup okresného súdu za nesúladný s ustanovením § 132 O.s.p. Odhliadnuc od uvedeného, ak sa okresný súd v tejto súvislosti zaoberal pomerom uvedenej svedkyne k navrhovateľke, v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. na druhej strane v odôvodnení napadnutého rozsudku pri rešpektovaní rovnakého prístupu k vykonaným dôkazom neuviedol, ako sa vyporiadal s pomerom (nie pozitívnym) svedkyne Q.. Q. I. k navrhovateľke.

Za protirečivé s obsahom vykonaných dôkazov považuje odvolací súd závery okresného súdu, podľa ktorých o nezáujme navrhovateľky predat' nehnuteľnosti by mali svedčiť listy bývalého manžela navrhovateľky, konkrétne aj v spise Okresného súdu Považská Bystrica, sp. zn. E/23070/1996. Niet pochýb o tom, že obsah uvedeného spisu bol vykonaný na pojednávaní. Pozornosti odvolacieho súdu však neušlo, že v uvedenom spise na č. l. 38 až 39 sa nachádza vyjadrenie A. Q., kde okrem iného tento uvádza: „Mám však poznatky o tom, že toho času sama (pozn. odvolacieho súdu - zrejme navrhovateľka), bez môjho vedomia a bez môjho súhlasu usiluje o predaj spoločného rodinného domu formou inzerátov a realitných kancelárií /TV reality/ dokonca si sama stanovila aj sumu na predaj spoločného rodinného domu /4 milióny korún/ na čo vonkoncom nemá právo a čo je v rozpore so zákonom." Ak teda okresný súd v odôvodnení rozsudku poukázal na obsah listov Emila Q. aj v uvedenom spise, v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. neuviedol, ako sa pri aplikácii ustanovenia § 132 O.s.p. vyporiadal s takto, už v roku 1998 A. Q. deklarovanou snahou navrhovateľky predat' predmetný rodinný dom. Z hľadiska aplikácie ustanovenia § 132 O.s.p. okresný súd v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. tiež neuviedol v odôvodnení rozsudku, ako sa vyporiadal s navrhovateľkou písomne deklarovanou vôľou predat' dom a vyplatiť A. Masára v konaní, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica, sp. zn. E/23070/1996 (č. l. 35).

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p., z ktorého dôvodu je napadnutý nepreskúmateľný. V súvislosti s uvedenými závermi o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku odvolací súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami, vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia náležite odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa správal pri svojom rozhodovaní. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Odňatie tejto možnosti účastníkovi v zásade zakladá dôvod na postup podľa § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. Preto odvolací súd aj v súlade s navrhovaným

petitom odvolateľov podľa uvedeného ustanovenia zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Po vrátení veci na ďalšie konanie bude s poukazom na vyššie uvedené povinnosťou okresného súdu v súlade s ustanovením § 132 O.s.p. dôsledne znovu vyhodnotiť výsledky vykonaného dokazovania a svoje skutkové zistenia riadne odôvodniť v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. aj z hľadiska dôvodov v podaných odvolaniach. V tejto súvislosti s poukazom na v zásade správne všeobecné právne úvahy okresného súdu, s ktorými sa odvolací súd stotožnil, bude podstatné ustáliť, ktoré výdavky navrhovateľky vznikli výlučne z dôvodu existencie stavu, zavineného konštatovaným nesprávnym úradným postupom súdu a ktorým výdavkom nebolo objektívne možné zabrániť ani splnením povinnosti podľa § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné .